

A person wearing a white, long-sleeved, buttoned-up robe is shown from the back, holding a human skull in their hands. The person is wearing a long, flowing blue skirt or cape. The background is a warm, golden light, possibly from a window or a lamp, creating a dramatic and somewhat somber atmosphere. The skull is held in front of the person's chest, and the person's hands are visible, holding it gently.

EL BALL DELS MORTS

CARE SANTOS

CARE
SANTOS

EL BALL
DELS
MORTS

Fanbooks

© Care Santos, 2021
© Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2021
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2021
ISBN: 978-84-18327-68-1
Dipòsit legal: B. 13.610-2021
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Bocins

—Quèèè? Amb aquell idiota?

El bram furiós de la reina va espantar la seva germana Lluïsa i la comtessa, que s'esperaven a fora, tement el que podia passar. Tot seguit va sonar un cop sec contra la gran porta de fusta noble i el so d'alguna cosa fràgil i grossa que es feia miques contra el terra. Tant la infanta com la comtessa sabien que la Isabel s'enfurismaria molt, però no esperaven que fos tan greu. Es van espantar. Dins el salonet de la reina, els crits continuaven:

—Calla! He dit que no vull! Tant me fa que m'ho exigeixi el Parlament! No vull casar-me amb aquell fastigós! No el suportó!

Dins l'estança tenia lloc una audiència entre la Isabel, jove reina de quinze anys, i el president del Consell de Ministres, l'Istúriz. El motiu de la cita era fer saber a Sa Majestat la decisió que feia mesos que esperava i que els últims dies no l'havia deixat dormir. Els parlamentaris havien votat aquella mateixa tarda qui seria el seu marit. Ella esperava que almenys tinguessin en compte la seva opinió, però no va ser així. Desitjava que el candidat fos l'Antoni d'Orleans, però van triar el Francesc, a qui tots anomenaven *Paquito* o, pitjor, *Paquita*.

—Amb el Paquito no! Si us plau! Parla amb la meva mare! Ella et dirà que no és possible!

Però l'Istúriz es reservava una informació cabdal:

—La vostra mare opina que el nou candidat és el millor

per a vós, majestat. Precisament aquí tinc una carta on ho diu, la voleu veure?

La reina va agafar la carta. Li tremolaven les mans i una tristor cada cop més gran li rosegava l'ànima. Volia dir això que la seva mare l'enganyava quan li deia que el millor per a ella era l'Antoni d'Orleans? Quan li va prometre que faria tots els possibles perquè fos així? O havia estat massa mandrosa per defensar la voluntat de la seva filla davant els interessats parlamentaris? Era possible que la seva mare l'hagués traït? Va llegir la carta a poc a poc, prenent-se el seu temps. Va deixar que les llàgrimes incomodessin l'Istúriz. Se sentia profundament traïda. No era la primera vegada. Quan va acabar de llegir va arrugar el paper, el va llançar a terra amb ràbia i va deixar anar:

—No, no i no! Us heu posat d'acord tots! No penso casar-me amb aquell!

—Temo que no teniu cap més remei, majestat —va xiuxiuejar l'Istúriz, cada vegada més incòmode—. La data del casament ja està fixada i aquesta mateixa tarda ha sortit un correu cap a Nàpols per comunicar-ho al vostre futur marit. En pocs dies arribarà a palau.

—No, no i no! No vull que vingui! Busqueu-me un altre candidat! Qualsevol serà millor que el Paquito! Heu triat el pitjor de tots! El més ximple, el més fastigós, el més...! —va bramar la Isabel, i no va pronunciar l'última paraula, que, malgrat tot, el president va endevinar.

L'Istúriz no va dir res, però si hagués respost hauria hagut de reconèixer que la reina tenia raó: s'havien estudiat un munt de candidats, hereus de totes les cases reials europees: Habsburgs, Bragances, Orleans i també Borbons. El matrimoni de la jove reina d'Espanya, que tenia fama —ben merescuda— de beneïta i inexperta, preocupava tant els països més influents que tots van fer el possible perquè els afavorís a ells, o almenys no

els perjudiqués. Ningú volia que el futur rei fos ni massa llest ni massa poderós. França no volia un anglès al tron espanyol i Anglaterra va fer mans i mànigues perquè no l'ocupés un francès. Al capdavant tots van aplaudir l'elecció d'un príncep de caràcter feble, bastant inútil per a tot i —deien— també impotent. Aquell candidat va agradar a tothom, perquè els assegurava la possibilitat de seguir manipulant la reina al seu gust. I, a més, amb una mica de sort, la nova parella no podria tenir fills.

—No ets tu qui hauràs de dormir amb ell cada nit! —va etzibar la reina, fora de control, a menys d'un pam del rostre eixut i vell del president—. Jo em vull casar amb l'Antoni d'Orleans. És molt més adequat per a mi!

L'Istúriz ni es va immutar. Li feia llàstima la situació de la jove reina i al mateix temps el feien sortir de polleguera el seu geni i la seva mala educació.

La infanta Lluïsa, que seguia atenta a tot el que en aquell moment passava dins el salonet de la seva germana des del seu lloc de vigilància al passadís, va somriure maliciosa. No sentia la veu xiuxiuejant del president, però va endevinar què deia: que l'Antoni d'Orleans no podia ser el seu marit perquè s'havia decidit que es casés amb la seva germana. Així ho havien arreglat la Maria Cristina i el rei de França, i n'estaven molt satisfets. Com que l'Antoni d'Orleans no podia ser rei, havien decidit que almenys fos el marit d'una infanta. Tots contents. A més, hi havia una altra notícia que havia de saber: el casament seria doble. És a dir, la Isabel i la seva germana Lluïsa es casarien en una mateixa cerimònia amb el Francesc i l'Antoni. Seria a la sala del tron del Palau Reial, abillada amb gran luxe per a l'ocasió. La data també estava decidida: el 10 d'octubre, just el dia que la Isabel faria setze anys. Després hi hauria una gran desfilada en què podria saludar els seus súbdits des d'un caruatge descobert, com a ella tant li agradava. El dia acabaria

amb representacions de teatre extraordinàries i uns magnífics focs artificials en els quals ja començaven a treballar uns artificiers francesos que eren el millor de...

Però la Isabel no escoltava. No volia saber res de focs artificials, ni de res. Se sentia com si l'Istúriz acabés de comunicar-li la seva condemna a mort.

—El 10 d'octubre? —va preguntar—. Tan aviat?

—És el millor, majestat —va dir el president, procurant mantenir la calma enmig d'aquella tempesta.

—El millor per a qui? —va tornar a cridar ella.

—Per al vostre país, majestat.

—I en mi, qui hi pensa? Si fins i tot la mare m'ha traït!

L'Istúriz va acotar el cap. També a ell li havia semblat que la Maria Cristina tenia més interès en els seus assumptes que en el benestar de la seva filla. Quan va alçar la mirada va veure que la reina es rascava furiosament el dors d'una mà. Tant que a la pell blanca s'hi començaven a dibuixar petits fils de sang.

—Si us plau, majestat! No feu això! Us fareu mal.

—No ho puc evitar! Quan em poso nerviosa... —I a l'instant va recuperar el fil que el president havia interromput i es va deixar caure a terra, plorant—: El Paquito és fastigós! No vull!

La comtessa, des del passadís, va arrugar els llavis i va fer el gest d'entrar al salonet per consolar la seva pupilla, però la Lluïsa la va aturar dient:

—És una audiència privada, comtessa!

La comtessa va acceptar a contracor el paper que la història li reservava. Tenia un exagerat sentit del deure. Sabia que l'interès del país estava per damunt de la voluntat d'una nena de quinze anys.

—Aquest soroll que hem sentit —va xiuxiuejar la comtessa—, creieu que deu ser perquè li ha llançat un dels gerros xinesos?

—Espero que no —va mussitar la infanta—, perquè aquests gerros van ser un regal que va rebre el rebesavi i sempre he sentit dir que valen una fortuna.

Va sonar un altre cop sec contra la porta, que cada vegada estava més malmesa. I un nou crit esfereïdor de la Isabel:

—Fora! Ves-te'n! No vull sentir ni mitja paraula més! Si no te'n vas ara mateix em llançaré per la finestra! Et juro que m'hi llançaré, m'hi llançaré, m'hi llançaré! —Cridava tant que se li desfeia la veu en uns udols patètics.

Tot d'una tots van sentir que començava a sanglotar com una nena petita.

La porta va obrir-se una mica. El president s'hi va esmunyir. Anava vestit amb molta elegància i duia el barret de copa a la mà. Estava blanc i feia molt mala cara. Suava. Durant un parell de segons, l'enrabiada de la reina va arribar amb més claredat a les orelles de la comtessa i de la infanta. Després l'home va tancar la gran porta, s'hi va recolzar, va deixar anar un esbufec alleujat i va dir:

—Sa Majestat està histèrica. —Es va passar un mocador pel front—. La notícia no li ha agradat gens.

—Ja ens ho pensàvem —va murmurar la Lluïsa.

—He mirat de fer-li entendre la situació, que fos raonable. No hi ha hagut manera. No escolta.

La comtessa va sortir en defensa de la Isabel:

—Doneu-li una mica de temps, senyor. Només és una nena de quinze anys. Penseu que a la seva edat les joves...

—És la reina d'Espanya! Hauria de tenir una mica més d'educació! Per poc no em mata amb aquests gerros que m'ha llançat!

La Lluïsa i la comtessa es van mirar, confirmant que els gerros xinesos de Carles IV havien deixat d'existir.

—Parleu-li vós, comtessa, us ho prego —va esbufegar el president—. Feu que es calmi una mica, que ho entengui. Jo no puc més.

Va llançar una mirada derrotada a la comtessa i a la infanta Lluïsa Ferranda i va marxar pel passadís amb aires de paó humiliat.

La comtessa es va afanyar a entrar al salonet, sense cridar. Al seu darrere hi anava la infanta Lluïsa. Dins les cambres privades de la reina tot era penombra. Les cortines de vellut groc estaven tancades per evitar que hi entrés el sol de la tarda. Al costat de la porta van veure-hi els bocins dels dos gerros de la dinastia Ming, pintats a mà amb figures de colors i amb les nanses d'or, que fins una estona abans decoraven el prestatge de la llar de foc. Peces úniques d'un valor incalculable.

La reina estava ajaguda a la catifa, amb les faldilles rebregades per sobre els genolls i els punys tancats. Picava de peus amb totes les seves forces i cridava:

—Vull morir-me! Vull morir-me! Vull morir-me! M'estimo més la tomba que ficar-me al llit amb *allò*!

La comtessa s'hi va atansar a poc a poc, amb cura, com si s'acostés a un animal salvatge que mossega. Coneixia bé els atacs de geni de la reina.

—Va, majestat. Aixequen-vos. No està bé que una reina estigui...

—Fora! Deixeu-me en pau! Tu ho sabies! —li va etzibar a la comtessa—. I tu, Lluïsa, també! I la mare! Atreviu-vos a jurar-me que no és veritat. No, segur que no ho fareu! —Efectivament, ni la Lluïsa ni la comtessa van badar boca, donant la raó a la reina, que va continuar, cada cop més fort—: Sou unes traïdores! Per a mi des d'avui sou mortes. No existiu! I la Maria Cristina també! Ja m'ho havia d'haver pensat, que em trairia!

—Majestat, no parreu malament de la vostra mare, no està bé que...

—Des d'avui ja no és la meva mare! És la meva enemiga!

I com que totes dues la miraven quietes i com petrificades de por, la Isabel va tornar a llançar un dels seus xiscles:

—Toqueu el dos! Fora d'aquí! No us vull tornar a veure mai més! Si no marxeu, crido la guàrdia!

Estava tan alterada que totes dues es van espantar. Potser seria capaç de complir allò que deia i les faria detenir pels soldats. Van sortir d'allà a correuita, amb el cor a mil. Un cop a fora, recolzant-se a les portes de fusta noble, es van mirar sense saber què fer.

—La Isabel i el Paquito s'odien des de petits —va fer la Lluïsa, que des de menuda havia estat molt unida a la seva germana i li coneixia tots els secrets.

—Vós sabíeu que la Isabel s'havia fet il·lusions amb l'Antoni d'Orleans? —va voler saber la comtessa, que cada vegada ho veia tot més estrany.

La Lluïsa va acotar el cap i es va posar vermella, però de seguida va respondre, amb insolència:

—Potser sí. Però no es deu mirar gaire al mirall, o ella mateixa s'hauria adonat que no pot ser.

—Què, no pot ser?

—No teniu ulls a la cara o què? Es veu d'una hora lluny que la Isabel és massa lletja per a l'Antoni!

—Llavors... ho sabíeu... —va murmurar la comtessa, mirant la Lluïsa com si la veiés per primer cop—. I per què no vau dir res? Per què vau deixar que la vostra mare organitzés tot aquest...?

—Perquè jo tampoc no vull casar-me amb el nostre cosí Francesc, *l'horrible*. I perquè l'Antoni és tan guapo! —Va girar els ulls en blanc—. A més, la mare diu que l'Antoni i jo fem molt bona parella. Que ens assemblem molt.

La comtessa va estar d'acord amb la Maria Cristina. La Lluïsa i l'Antoni d'Orleans eren igual d'ambiciosos, igual de capaços de fer qualsevol cosa per aconseguir els seus objectius. Estava segura que s'entendrien. La Isabel, en canvi, li inspirava una immensa llàstima. Li hauria agradat ajudar-la,

però com, si no la volia ni veure? Des de dins de la sala reial arribaven de nou els seus sanglots desesperats. No eren els d'una reina, per descomptat. Més aviat eren els d'una nena que ha estat traïda per tots aquells en qui confiava. La comtessa va arrufar les celles amb tristor. Havia de pensar alguna cosa.

Cansada de tot plegat, la Lluïsa va dir:

—Me'n vaig a escriure a la mare per explicar-li el que ha passat.

I va marxar.

La comtessa va quedar-se allà, vetllant la porta, neguitosa. La Isabel seguia sanglotant, amb tanta fúria com no recordava haver-la sentit mai. Ni tan sols quan de nena bramava cada nit cridant la seva mare fins que s'adormia, cansada de plorar. Ni tan sols quan va comprendre que la seva mare no tornaria, perquè tenia altres fills a França als quals cuidava amb l'amor que ella no va rebre mai. Ni tan sols quan va començar a comprendre que ser reina d'Espanya volia dir estar sempre sola.

Molt lentament, el seu plor es va anar afeblint, calmant, fins a emmudir del tot. La comtessa va pensar que la reina potser s'havia adormit, esgotada, com quan era nena. Malgrat tot, no s'atrevia a allunyar-se de la porta. Es preguntava si havia d'entrar o no al gabinet quan la porta es va obrir de cop i va aparèixer la Isabel, amb els ulls inflats i cara de pomes agres.

—Vull que vingui sor Patrocínio. Envieu un cotxe a buscar-la —va ordenar amb veu de nas—. De seguida! —I va tancar la porta amb un cop sec.

Sor Patrocínio? Només de sentir aquell nom a la comtessa li va venir un calfred. No va tenir temps de dir a la reina que sor Patrocínio no era ben rebuda a palau, on en altres temps s'havia guanyat molts enemics. I, per descomptat, tampoc no va poder dir-li la seva opinió: que ella no estava gens d'acord

que encara mantingués alguna relació amb aquella... Encara hi donava voltes quan la porta va obrir-se de nou i va aparèixer del no-res el cap força despentinat de la reina, que va afegir:

—Què espereu? Feu ara mateix el que us he manat! Digueu a sor Patrocinio que la reina l'espera.

I va sonar un altre cop de porta, més contundent encara que els anteriors.

A contracor, la comtessa va complir les ordres.

—En resum —xiuxiuejà per a ella mateixa, mentre caminava pel passadís—: que d'aquí una estona tindrem dues boges en comptes d'una.